

какво бѣ видѣло то въ свѣта: голѣми многокатни магазини, улици, по които свѣтятъ ношемъ слънца; коли, които се возятъ сами; машини, които пѣятъ като хора, и кукли, които ходятъ и говорятъ на всѣкакви езици...

Свито въ жгѣла на скрина, малкото прѣстено пѣтле слушаше и мълчеше.

„Свършено е вече, — мислѣше си то. — Нѣма кому да разказвамъ. Нѣма кой да ми се радва. По-добре е да се махна. Ще си отида пакъ при грънцитѣ, или поне при животѣ пѣтлета на двора...”

Прѣстеното пѣтле се помъчи да направи една крачка, опита се да разпери криле — и полетѣ надолу отъ скрина...

На заранѣта Ванката го намери на земята, на две парчета, и сложи на негово мѣсто върху скрина новото перушинено пѣтле.

К. Константиновъ.

ГОЛѢМОТО КАТЕ.

Виждате ли вече
Колко съмъ голѣма!
Вчера пакъ се мерихъ —
Стигнала съмъ мама.

Много съмъ послушна,
Тя затуй ме хвали —
Вече не играя
Съ кукла и парцали.

И навѣнъ по двора
Палаво не тичамъ,
Ето второ лѣто
Малки книжки сричамъ.

И въвъ кѣши шѣтамъ,
Щомъ излезе мама, —
Нали ми прилича,
Като съмъ голѣма?

И. Стубель.

